

1 עכ 119

אחרי 4 שנות כהונה אסכם אורי אבנרי את דעתו על עמיתיו

מאיר יערי (המערך — מפא"י) — מפלגתו היתה מטיבה עימו אילו היתה מניחה לו לשבת במרחביה, ושילחת מישור צעיר יותר לקראו במקומו את נאומיו הכתובים. נואם לעיתים רחוקות, תמיד מן הכתב. קשה לדעת אם הוא נגרר אחרי חזן, או חזן אחריו. יחד עם מהווים מוכרת פאטטית לתקופה שבה היה השומר הצעיר גוף לוחם, מאמין בשלום וחותר לקראתו. נדמה שהוא שותף למיוזג סופי עם מפא"י, כדי לאפשר ליכוד של הגורדיה הזקנה כו"ל, נגד הורמים המכרסמים את הערכים המאובנים שהוא מאמין בהם.

ישראל ישעיהו שרעבי (המערך — מפא"י) — 61, שרידואר ביש-המול. מדבר במבטא תימני מדייק ונעים, היה בסדר כסגן יו"ר הכנסת, אך לא ברור מדוע היה צריך להיות שרידואר. אדם תקיף, שתלטני, בוטה בעצמו. עסקן שאין לו מיקצוע אחר.

גבריאל כהן (המערך — אחדות העבודה) — 42, מרצה להיסטוריה, שהובא לכנסת כדי לתת לסיעתי צביון אקדמי. אדם סימפאטי, פתוח למחשבה צביון אקדמי. שלא מצא את מקומו בכנסת, הפר מפעם לפעם את מרות מפלגתו, אך אינו טיפוס של לוחם. נאומיו נשמעים כהרצאות סמי-גרוניות באוניברסיטה. מכיון שיש להם חזקן אינטלקטואלי, הם נבדלים לחלוטין מ-90% מהנאומים הנשמעים מעל הדוכן, אף כי אינם מחושים הרבה.

מנחם כהן (המערך — מפא"י) — 47, עסקן עדיף של שכונת דרום תל-אביב. אינו בולט רכוסת. כמו חבריו לי מיקצוע, מדבר בעיקר על עידוד הילודה, שכונת עוני, דת וכו', נושאים שכל מי-לגה מניחה אותם לדובריה הספרדיים מ-מיקצועיים, מתוך תקווה להוכיח לציבור עד כמה היא דואגת לפשוטי העם, בעוד שהיא הולכת למעשה בכחן הפוף.

חיים מגורייהן (גח"ל — חרות)

פשוט, צנוע, נאמן בלב ונפש למנחם בגין.

שלמה בהן-צידון (המרכז החופשי) — 46, התפלא בעצמו כשהושם במי-קום ה-27 ברשימת גח"ל. כשנחרו 26, דרש שמישהו יתפטר, כדי לפנות לו מקום. כשאש לא עשה זאת, התפנה המקום עם מותו של אליהו מרידור ז"ל, ואז הכריז כי הוא הייב את מקומו לאלוהים, ולא למפלגה. כשנכנס לכנסת הסתכסך מייד עם עסקני מפלגתו, ירם לשורה רצופה של סקנדלים, וכשנסתבר לו שאין לו סיכוי להופיע ברשימת המועמדים הבאה של גח"ל, פרש. אחרי תקופת-ביניים כסיעת-יחיד, בה ניסה להקיף את שיטותיו, הצטרף ברגע האחרון למרכז החופשי, כי אחרת לא היה מקבל 120 אלף ל"י מתקציב מימון הבחירות. אדם שאפתני, בעל סיגנון דמוגוגי, שהיה פעם תומך ברעיון השלום הישראלי-ערבי, אך החליט כנראה שכדאי לו יותר לנאום נאומים אנטי-ערביים קי-צוגיים ולקצור תהילה כלוחם ברק"ח.

קלמן כהנא (פא"י) — 59, עסקן דתי, רציני יותר מרוב חבריו, לאומני-דתי בהשקפתו, אך שקט בסיגנונו.

קדיש לוז (המערך — מפא"י) — 74, יו"ר הכנסת, נושא בהלק נכבד מן האחריות לירידת קרנה, מכיון שלא היה מוכן להילחם למען הרשות המחוקקת בני-גד הרשות המבצעת. אדם הגון אך נוקשה, בלתי-גמיש לחלוטין, פורמליסט קיצוני ה-מקפיד על קוצו של יוד של התקנון. לא התערב במעשי חכריו-למפלגה, ששינו את התקנון כמה פעמים כדי להגביל את אפ-שרויות סיעתו. אחר שנסתמו רבות מורכבי-הפעולה של האופוזיציה, נתן תמיכה מוס-רית לנסיון לחסום את הדרך לשאילתות.

יצחק דניאל לוי (מפד"ל) — 52, עורך עסקן דתי-עדיף. תרומתו העיקרית לכנסת היתה מכול של שאילתות על דברים של מה-בכך, בהן ניסה לשאח לחקות את ש-ת השאילתות של סיעתו.

מאיר-יצחק לוי (אגו"י) — 76, המנהיג של סיעתו. מדבר עברית בהברה אשכנזית שאינה ניתנת להבנה, דבר שגרם לסדרני הכנסת לשאול אם יהיה תירגום. נושאו העיקרי הוא היאור הבית היהודי החם בעיריה במיורח אירופה שבראשת המאה. פאטטי — ללא שייכות למציאות.

שלמה לורנץ (אגו"י) — 51, מה-דורה מעודנת יותר של פרוש הצעקן, תע-רובת של תלמידיהם ואיש-עסקים, מבלי שברור מה בולט יותר. כמו כל סיעתו, בנה קאריירה על פנייה לדיוע קדומות פרימיטיביות בשטח ניתוחי-המתים, ותוך כדי כך עושה עסקים מצוינים עם מפא"י, שאגו"י משרתת אותה, בתמורה מתאימה.

אמנון לין (המערך — מפא"י) — 45, אחד האנשים הפחות מושכים בכנסת. נכנס לכנסת, אחרי סקנדלים ממושכים, כפרוטק-ציונר (וחתן) של אבא חושי, עם מותו של בכור שיטרת ז"ל. לין הוא טיפוס של רודן קולוניאלי בדרג נמוך, בעל אינטלי-גנציה מוגבלת ביותר, שחזן, יהיר, חסר-הומור וקסם אישי. שונא ערבים ושוכר קהילי-ניגים. ההקשבה לנאומיו גרמה לי-סבל גופני. בעיניו היה הטיפוס השלילי ביותר בכנסת, מלבד חיים לנואר.

חיים לנדאו (גח"ל — חרות) — 53, הנואם המחריד ביותר בכנסת. נאומיו הוכירו לי את קולה של סכין חלודה ה-מנסרת וזכוכית. מחקה את סיגנונו של בגין, אך בלי כישרונו, פונה אל היצרים השפלים ביותר, כמו במיפקד של פלוגות-סער, גם כשהנושא הוא חוקי-בנייה או מיסים עירוניים. שונא-ערבים מושבע, שו-ביניסטי כימעט פאחולוני. בעיית הפורנוג-רפיה מעסיקה אותו כימעט באותה מידה כמו שלמות הארץ. בעיניו היה הטיפוס הש-לילי ביותר בכנסת, מלבד אמנון לין.

גורדה מאיר (המערך — מפא"י) — 71, בעלת כישרון עילאי לחונר על-אודת רעיון פשוטי מאות פעמים בצורות שונות, תמיד בעברית פשוטה, ותמיד בצו-רה משכנעת. פולמסיאית חריפה, שלעולם אינה עונה לגופי של עניין, אלא נאחזת

אודתו מההקשר, מעזתת אותו ועושה ממנו עפר ואפר. מעולם לא שמעתיה מבטאת רעיון מקורי, המעיד על מחשבה עצמאית. לפני שנתמנתה ראשי-הממשלה, באה לכנ-סת רק לעיתים רחוקות.

ג'בר מועדי (הסיעה הדרוזית) — 50, עוד קהילוניג אלים. רוקד לפי חליל אדוניו, מעולם לא התרוע על עזל כלשהו שנועשה לערבי או דרוזי. השכלתו אפסית. נואם בערבית — ולא-דווקא משובחת.

שמואל מיקוניס (מפ"י) — 66, מחתיקי הכנסת. קצר תהילה בכנסת השי-שית בעיקר כאשר התקיף בשצף-קצף את רק"ח ואת ברית-המועצות. עשה מאמץ רב להתרחק מעברו, אך לא התכחש לו («בא-מת האמיתי לסטאלין, שגיתי»). שום יושבת-ראש מ-קבוצת הגננות" לא הצליחה להפי-סיקו בתום עשר הדקות שלו, כשהיה כי-אמצע נאום בנוסח אסיפת-עם. כסיעת-יחיד

מיקוניס

קיבל את שיטת-הפעולה שהומצאה על-ידי סיעתו, ועבד קשה. מקובל על כל הח"כים, שהתייחסו בומוור להגזמתיו הציוניות.

יעקב מרידור (גח"ל — חרות) — 56, מיליונר בינלאומי. הופיע בכנסת פעם בשנה, ונדמה לי שלא נאם בה אפילו נאום אחד. אומרים שרצה להתפטר, אך לא יכול היה לעשות זאת, מכיון שהמועמד הבא ברשימת גח"ל היה איש המרכז ה-חופשי.

יצחק נבון (המערך — רפ"י) — 48, אחד הספרדים המעטים שהגיעו לכנסת בלי קשר למוצאם. בעל חושי-הומור, מדבר בעניין, סימפאטי, הרבה מעל לרמה התר-בותית הרגילה של חברי-הכנסת. אחד מי-חברי-הכנסת המעטים שאפשר לגלגל עימם שיחה סתם, מבלי להשתעמם. בשנים הרא-שונות הציע הצעות שונות לשינוי פני ה-כנסת, אך כשרפ"י הצטרפה למפא"י התי-יאש וצימצם את הופעותיו במליאה. בעל דיוע חיוניות בענייני ערבים, הפתיע פעם את הכנסת כאשר השמיע, מעל כס יו"ר הישיבה, נאום-ברכה בערבית רוטה לכבוד אורחים ערביים.

אליאם נח'לה (קידמה ופיתוח) — 56, אי-אפשר להגיד עליו דבר, כי קיומו לא הורגש בכנסת. כימעט ולא הופיע, ומ-עולם לא הרים את קולו לטובת הערבים שבהרו בו.

מרדכי נמיר (המערך — מפא"י) — 72, כימעט ולא בא לכנסת. נאם בה נאום אחד או שניים, על ענייני תל-אביב, לפני שהוכרח להתפטר מן העירייה בגלל מצב-בריאותו. לא התפטר מן הכנסת.

דבורה נצר (המערך — מפא"י) — 71, סגנית יו"ר הכנסת ו'חברה ב-קבוצת

בשנים, אשת-מפלגה שרופה, אך לא בלי חושי-הומור. כיו"ר הישיבה נהגה להתערב בדברי נואמי האופוזיציה ולהעיר להם הע-רות. עבדה קשה בכנסת, התייחסה ברצי-נות רבה לבעיות סוציאליות.

מרדכי סורקים (המערך — רפ"י) — 61, הגיקר של הכנסת. התפרסם בעיקר בקולו הרם, שאיפשר לו לקרוא קריאות-ביניים קבועות. כאשר שוחח שיחות פרי-טיות במליאה, גבר קולו על קול הנואב במיקרופון. סורקים הוא איש-שיטון מוב-הק, תקיף, בעל פסיכולוגיה של בוס. דבר שבלט גם כשהיה באופוזיציה. כיו"ר ועדת הפנים הוא מונע ביקורת של ממש על ה-משטרה ושרות בתי-הסוהר.

טובה סנהדראי (מפד"ל) — 63, החברה החותמת ב-קבוצת הגננות". בתור יושבת-ראש היתה סובלנית יותר מחברו-תיה ממע"י. האשה והחוקה של מרכז ה-מפד"ל, אך שקטה וצנועה. אמה יהודיה.

יוסף ספיר (גח"ל — ליברלים) — 67, האיש האחראי לכך שמפלגתו נבלעת בהדרגה על-ידי תנועת-חרות. התחיל כבעי-דיוע מתונות בענייני ערבים, אך למעשה הכניע עצמו למרותו הרוחנית של בגין.

פינחס ספיר (המערך — מפא"י) — 63, כל עוד היה שרי-האוצר, בלט כי-כנסת ככוח אישיותו. למרות מיבטאו האי-יום ודלות שפתו, הצטיין בכישרונו לדרוס את מתנגדיו בכל ויכוח — בין השאר הודות לשליטתו המפליאה בחומר ובמיס-פריים. חברי-הכנסת מכל הסיעות, מקיר אל קיר, מתייחסים אליו בהכנעה, כי אין כימי-עט איש ביניהם שלא קיבל ממנו טיבות-הנאה, ושספיר אינו מחזיק שטר סמוי שלו בכיסו. היה זה רגיל לראות בכנסת מדוכן הנואמים, ינגש אל ספיר ומתרפס בי-פניו בצורה המבישה ביותר. ספיר מאמין שלכל אדם יש מחיר, מעריך רק את האנ-שים המעטים שהוא נכשל בגילוי מחירם.

משה סרדינס (המערך — מפא"י) — 52, היה כוכב עולה בין הספרדים ה-מיקצועיים של מפא"י, שליח עסקני ה-התיישבות העובדת, עד שהסתכך בשערי-ריות במושב שלו והופל על-ידי חבריו. כשיחות פרטיות הוא אדם שקט ונוח לבי-ריות. נחשב לטיפוס של עסקן היודע לה-פוך את מקומו במפלגה לעסק פריטי.

יוסף סרדין (גח"ל — ליברלים) — 63, לשעבר אחד הבוסים של מפלגתו, שי-הורד מנכסיו על-ידי יוסף ספיר. אלגנטי, בעל חושי-הומור, מהיושבי-ראש הטובים ב-מליאה. מצטיין בנאומים לאומניים קיצו-ניים, בהם הוא משתדל לעלות אף על דובי-רי חרות בקאות סינטיטיטיות. מחוץ ל-ישיבות שהוא מכהן בהן כיו"ר, הוא ממ-עט להופיע במליאה.

דיאב עובד (שיתוף ואחווה) — 58, עוד סוכן ערבי של מפא"י, שאינו גר-אה כימעט בכנסת, ולעולם אינו משמע ע-קולו לטובת הערבים. נואם פעם בחצי-שנה, בדרך כלל כדי לגנות את המי-שטרם כמדינות-ערב ולהעלות על נס את פעולה-ממשלת-ישראל למען השלום.

ברוך עזריאז (גח"ל — ליברלים) — 68, איש סלוניקי, נבחר על-ידי הליבי-רלים לפי דרישת משפחת ריקאנטי מבג-דיסקונט, מיוצאי סלוניקי, תל-מורת תרמו-תיה למפלגה. קשה להעלות על הדעת סי-בה אחרת לנוכחותו בבית. מדבר תורכת-שונא ערבים.

מרדכי עופר (המערך — מפא"י) — האיש של אנד בכנסת. איש-כספים מצטיין, ביצועיסט שהתרכז בעיקר בענייני-תחבורה. מוח פתוח, פיקח, הגיוני בעני-ייני חוץ וביטחון, מאנשי-המעשה הנמצאים במפא"י מטעמים מעשיים.

יוסף פישר (המערך — מפא"י) — 49, הגיע לכנסת בתור נציג בעלי-המלאכה, אך באמצע כהונת הכנסת השישית הופל-ההורח על-ידי קבוצת יריבים באירגון בע-לי המלאכה. מאז ושאר בכנסת כצל, בלי